

LBRIS

We know
books

BJØRN SORTLAND

TIMO PARVELA

ILUSTRATII DE
PASI PITKÄNEN

Traducere din finlandeză de
ANDREEA NIȚĂ

LBRIS

We know
books

CARTEA A DOUA:

NUMEROTAREA INVERSO

1.

— Am reușit în sfârșit... zice o voce de băiat. Ai spus că pot să te sun oricând.

Trec trei secunde până-mi dau seama cine e la telefon.

Mă uit la ceas. E aproape ora trei. Trei noaptea. De obicei, cam asta e ora la care mă duc la culcare.

— Bine, răspund, pe un ton calm și relaxat. Să nu zici nimănui nimic despre asta. Vino acum. Ia un taxi, îl plătesc eu. Roagă-l pe șofer să te lase lângă fântână. N-ai cum să treci de poartă fără mine.

— OK, încuviințează el, iar apelul se întrerupe.

Nu-i spun că va fi împușcat dacă încearcă să treacă de poartă. Probabil că știe asta.

Inima îmi bate nebunește.

Toată lumea spunea că jocul are un nivel secret. Absolut toată lumea.

Toată lumea vorbea despre Kepler62 dinainte ca jocul să fie lansat. Pe internet circulau tot felul de zvonuri și speculații. Și în ziare la fel. Și la televizor. Și la radio.

Bineînțeleș că majoritatea erau doar exagerări. Dar oricum. *Fii parte din poveste*, te îndemna sloganul. Dar care e povestea?

Oricine-i capabil să gândească două lucruri în același timp știe că guvernul minte. Pe bune, cine ar avea încredere într-un guvern care începe și încheie fiecare mesaj cu propoziția „Guvernul este prietenul nostru“?

Oamenii care se încred în așa ceva n-au decât un gând în cap – speră din tot sufletul că guvernul e prietenul nostru. Și nu suportă ideea că poate nu-i deloc așa.

Întotdeauna am suferit din cauză că gândesc prea multe lucruri în același timp. Nu cred că guvernul e prietenul nostru. N-am niciun prieten adevărat. Niciunul. De-aia sunt un om liber. Nu-mi pasă de nimeni.

LBRIS

We know
books

Dar toată nebunia legată de Kepler mi-a stârnit curiozitatea. Pentru prima dată, exista ceva pe care nu puteam pune mâna imediat. O provocare.

Jocul nu era doar o senzație în mass-media.

Până și presupușii mei prieteni vorbeau despre el. La fel și toți dușmanii mei, care nu-s puțini la număr. Chiar și profesorul meu de sport, care tânjește după un al Treilea Război Mondial, deși n-are decât douăzeci și opt de ani. În sfârșit, se întâmpla ceva pentru care nu găseam răspuns pe Wikipedia, ceva ce nu puteam rezolva trișând sau cumpărând soluția.

Trebuia să joc Kepler62. Până la capăt. Umbla zvonul că la final se întâmplă ceva ieșit din comun. Doar că nimeni nu știe ce. Tot ce aveam de făcut era să aștept până când se lansa jocul.

În ziare, pe internet și la televizor e plin de știri despre o mare expediție spațială, o nouă șansă pentru omenire. E zarvă mare, cu fanfară, steaguri fluturând și bomboane pentru copiii cumiți. Cui îi pasă? Mie nu. Totul e doar un exercițiu de propagandă guvernamentală.

Guvernul se teme că oamenii își vor pierde încrederea într-un viitor mai bun. Și avem nevoie de ajutor.